

עדות זיכרון מתחדש:

שבוע לפני יום הולדתה השמיני קיבלה עדי הזמנה לפגישה חשובה עם סבתה רוזה. עדי קשורה מאוד לסבתא שלה, שבצעירותה הייתה פסנתרנית ידועה בארץ הולדתה, פולין. בתחילת הפגישה מסתבר לעדי שגם רוזה, הזמנה לפני יום הולדתה השמיני קצת לפני המלחמה לפגישה עם סבתא שלה, אדלה.

באותה פגישה העניקה אדלה לרוזה שרשרת זהב עם עדיליון קטן בצורת לב.

כעבור שנים, בטרם מלאו לה תשע עשרה, בזמן מלחמת העולם השנייה, נאלצה רוזה להיפרד משרשרת העדיליון היקרה לליבה. רגע לפני שהנאצים פרצו לביתם הצליחה להטמין ולהחביא את השרשרת בתוך הפסנתר המשפחתי.

באותו יום נורא, בו הופרדה רוזה מהוריה, אישה פולנייה ושמה ינינה, ביתה הנכה לומדת אצל אמא של רוזה פסנתר כבר שבע שנים.

היא ניגשה אל רוזה ותפסה אותה חזק בזרועה. היא החלה למשוך את רוזה אחריה עד הגיעו למנזר.

במנזר השאירה ינינה עם האחות טרזה, שנתנה לה בגדי נזירה ואמרה לה שמהיום היא נזירה אילמת ושמה כריסטינה.

במנזר הכריחו את רוזה להיות נזירה שתקנית, זאת אומרת שהייתה חייבת לשתוק ולא לדבר במשך שלוש שנים ארבעה חודשים ושבועיים. אך במנזר גם קיבלה הגנה, והסתתרה שם מהנאצים.

לאחר שלושת השנים במנזר רוזה ברחה, והמלחמה כבר הסתיימה.

עשרים שנה מאוחר יותר, רוזה כבר עלתה לארץ והוזמנה לנגן בהופעה מטעם התזמורת שלה.

אך יום אחד שנסעה לטייל בגרמניה והלכה לבית קפה באזור היא זיהתה את הפסנתר המשפחתי שלה ומצאה את השרשרת עם העדיליון בתוכו.

כעבור עוד עשרות שנים עדי קיבלה מסבתה את מתנת יום ההולדת היקרה ביותר שרוזה יכלה להעניק לה, את השרשרת.

זכרון מתחדש - רפלקציה העדי של עדי:

מיכל ברקוביץ, רוני לוי ומיכל תומר-

רוני לוי, חברת קבוצתינו חשבה לקחת השראה מהעדות הלקוחה מהספר "העדי של עדי" שכתבה נאווה מקמל - עתיר. כשרוני למדה בבית הספר היסודי, נאווה באה להרצות על הספר. רוני כל כך אהבה את העדות שהיא זכרה אותה עד היום. אחרי ששמענו את העדות, התחברנו אליה והרגשנו שיש בה משהו שונה ומיוחד משאר העדויות ששמענו. בנוסף, העובדה שרוזה-גבורת הסיפור, הייתה בגילנו קירב אותנו מאוד לסיפור שלה. אחרי קריאת עדויות רבות ושונות, קיבלנו פרספקטיבה שונה ממה שתמיד חשבנו. תמיד ידענו עד כמה תקופה זו הייתה קשה ומזעזעת והתהליך שעברנו בפרויקט הרחיב לנו את האופקים. בתהליך היו לא מעט אתגרים, הן מבחינת זמן והן מבחינת ההסכמות שבינינו. כל אחת מאיתנו רצתה להביא את היצירתיות שלה ואת מה שהיא חשבה לנכון ולרוב מחשבותינו ודעותינו התנגשו. היינו קבוצה קטנה ולכן, חילוקי דעות היו חלק מהעבודה. למדנו עם הזמן לשתף פעולה ולעבוד ביחד. הצלחנו

לשתף פעולה ולהביא את המקום האישי של כל אחת בתוצר
הסופי. לא הכרנו אחת את השנייה לפני הפרויקט ויחד עם
התגבשות הסרטון, גם אנחנו התגבשנו.
לסיכום, אנו מאוד אוהבות וגאות בתוצר הסופי, אחרי כל מה
שעברנו אנחנו ממש מרגישות שנתנו את כל כולנו ואנחנו גאות
בתוצר.